

DOSAR NR. 6160/236/2011

OPERATOR DE DATE CU CARACTER PERSONAL NR. 8756

ROMÂNIA

JUDECĂTORIA GIURGIU

SENTINȚA CIVILĂ NR. 6358

ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE 09.11.2011

INSTANȚA CONSTITUITĂ DIN:

PREȘEDINTE - JUDECĂTOR: ROHNEAN DIANA-ALINA

GREFIER: BABOIANU MANUELA

Pe rol, soluționarea cauzei având ca obiect plângere contravențională formulată de petenta SCA PIPEREA ȘI ASOCIAȚII împotriva procesului verbal de contravenție seria R 11 nr. 0029836/25.03.2011, în contradictoriu cu intimata Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România S.A. Direcția Regională de Drumuri și Poduri București Agenția de Control și Încasare Giurgiu.

Dezbaterile asupra fondului cauzei au avut loc în ședința publică de la termenul de judecată din data de 02.11.2011 fiind consemnate în încheierea de ședință pronunțată în aceeași dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când, instanța având nevoie de timp pentru deliberare, în temeiul art. 260 C.pr.civ. a amânat pronunțarea pentru data de 09.11.2011, când în aceeași compunere a pronunțat în ședință publică prezenta hotărâre.

I N S T A N Ț A

Asupra cauzei de față se constată: prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Giurgiu sub nr. unic 6160/236/2011, la data de 05.05.2011 petenta SCA PIPEREA ȘI ASOCIAȚII a formulat în contradictoriu cu intimata Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România S.A. Direcția Regională de Drumuri și Poduri București Agenția de Control și Încasare Giurgiu, plângere împotriva procesului-verbal de contravenție seria R 11 nr. 0029836/25.03.2011 prin care a solicitat anularea procesului verbal și anularea măsurilor de sancționare contravențională și în subsidiar înlocuirea sancțiunii contravenționale aplicate cu sancțiunea avertismentului.

În motivarea plângerii formulate s-a învederat că la data de 31.03.2011 petenta a fost sancționată contravențional, printr-un proces verbal distinct de cel

contestat în prezenta cauză, pentru fapta de a circula la data de 24.10.2010 pe DN 5 pe raza comunei Călugăreni, jud. Giurgiu DN 5 Km 28+120m, cu vehiculul având numărul de înmatriculare B 101 SIA fără a avea achitată contravaloarea tarifului de utilizare, fapta fiind asumată de petentă, care, a achitat atât amenda contravențională cât și tariful de utilizare a drumurilor naționale pentru o perioadă de 12 luni, la data de 06.01.2011.

S-a învederat că la data de 31.03.2011 petenta a mai primit un proces verbal de contravenție prin care a fost sancționată pentru săvârșirea unei contravenții ulterioare, la data de 31.10.2010, pe DN 5 pe raza comunei Călugăreni, jud. Giurgiu DN 5 Km 28+120m, circulând cu vehiculul cu numărul de înmatriculare B 101 SIA fără a avea achitată contravaloarea tarifului de utilizare reglementat de O.G. 15/2002, înregistrarea fiind efectuată cu ajutorul mijloacelor tehnice ale sistemului informatic de emiter, gestiune, monitorizare și control al rovinietei — SIEGMCR, respectiv cu o camera montată în localitatea Călugăreni.

S-a invocat faptul că cele două contravenții sunt identice în cauză fiind incidente prevederile art. 20 alin. 2 din O.G. 2/2001, precum și prevederile CEDO și ale Codului penal românesc în ceea ce privește reglementarea faptelor săvârșite în formă continuă, fapta este lipsită de pericol social, iar suma primita deja de CNADNR drept valoare de despăgubire reprezintă contravaloarea unei roviniete pe 12 luni.

În drept plângerea a fost întemeiată pe dispozițiile art. 5 alin. (2), art. 20 alin. (2) din OG 2/2001, art. 8 alin. (3) din O.G. 15/2002.

În probațiune s-a solicitat administrarea probei cu înscrisuri.

La dosar au fost depuse procesele-verbale de contravenție seria R 11 nr. 0029836/25.03.2011 și seria R11 nr. 0017688/18.03.2011, dovada de comunicare a procesului verbal contestat, rovinietă, bon fiscal de achiziționare.

Plângerea este scutită de plata taxei judiciare de timbru și a timbrului judiciar, în temeiul art. 15 alin. 1 lit. i din Legea nr. 146/1997 *privind taxele judiciare de timbru* și art. 1 alin. 2 din O.G. 32/1995 *privind timbrul judiciar*.

Intimata Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România a formulat la data de 01.11.2011 întâmpinare prin care a solicitat respingerea plângerii formulate, având în vedere legalitatea și temeinicia procesului verbal de contravenție, încheiat cu respectarea condițiilor prevăzute de OG 15/2002 și OG 2/2001, precum și proba foto atașată care face dovada existenței faptei reținute în sarcina petentei.

În drept întâmpinarea a fost întemeiată pe dispozițiile OG 15/2002 și OG 2/2001.

În temeiul art. 242 alin. 2 C.pr.civ. s-a solicitat judecarea cauzei în lipsă.

În probațiune s-a solicitat administrarea probei cu înscrisuri în cadrul căreia intimata a depus la dosar imaginea foto detaliu conținând înregistrarea efectuată privind autovehiculul petentei.

În temeiul art. 167 C.pr.civ. instanța, a încuviințat părților, probele astfel cum au fost solicitate, respectiv, proba cu înscrisurile depuse la dosarul cauzei, apreciindu-le ca fiind utile pertinente și concludente soluționării cauzei.

Deliberând asupra cauzei de față, din analiza probelor administrate instanța reține următoarele:

La data de 18.03.2011 intimata prin agent constatator a întocmit procesul verbal de constatare a contravenției seria R11 nr. 0017688/18.03.2011 prin care a reținut că la data de 24.10.2011 ora 11,57 vehiculul categoria A cu nr. de înmatriculare B 101 SIA aparținând societății petente a circulat pe DN5 Km 28 în Loc. Călugăreni fără a deține rovinietă valabilă.

S-a reținut că fapta constituie contravenția prevăzută de art. 8 alin.(1) din O.G. nr. 15/2002 ce se sancționează potrivit art. 8 alin. 2 din O.G. nr. 15/2002 cu amendă contravențională în valoare de 125 lei, petenta fiind obligată să achite și tariful de despăgubire în valoare de 28 euro.

La data de 25.03.2011 intimata prin agent constatator a întocmit procesul verbal de constatare a contravenției seria R11 nr. 0029836/25.03.2011 *contestat în prezenta cauză*, prin care a reținut că la data de 31.10.2011 ora 14,25 vehiculul categoria A cu nr. de înmatriculare B 101 SIA aparținând societății petente a circulat pe DN5 Km 28 în Loc. Călugăreni fără a deține rovinietă valabilă.

S-a reținut că fapta constituie contravenția prevăzută de art. 8 alin.(1) din O.G. nr. 15/2002 ce se sancționează potrivit art. 8 alin. 2 din O.G. nr. 15/2002 cu amendă contravențională în valoare de 125 lei, petenta fiind obligată să achite și tariful de despăgubire în valoare de 28 euro.

Împotriva acestui din urmă proces-verbal a formulat plângere petenta, criticându-l pentru nelegalitate și netemeinicie.

Instanța, fiind investită cu soluționarea prezentei plângeri în temeiul art. 34 din O.G. nr. 2/2001, a procedat la verificarea termenului în care a fost introdusă, constatând că procesul verbal contestat a fost comunicat petentei la data de 19.04.2011 iar plângerea a fost promovată la data de 05.05.2011, se reține că plângerea a fost promovată cu respectarea termenului de 15 zile prevăzut de art. 31 din OG 2/2001, astfel instanța va proceda la analizarea legalității și temeiniciei procesului-verbal.

Potrivit art. 8 alin. (1) din O.G. nr. 15/2002 - privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România fapta de a circula fără a deține rovinietă valabilă constituie contravenție și se sancționează cu amendă.

Potrivit art. 7 din O.G. nr. 15/2002 - privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România – astfel cum a fost modificat prin punctul 11. din Ordonanța nr. 8/2010 începând cu data de 01.03.2010, responsabilitatea achitării tarifului de utilizare și a deținerii rovinietei valabile, precum și a achitării tarifului de trecere sau a tarifului de concesiune revine în exclusivitate utilizatorilor români – astfel cum aceștia sunt definiți prin dispozițiile art. 1 alin. 1 lit. b din OG 15/2002 - privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, respectiv, persoanele fizice sau juridice înscrise în certificatul de înmatriculare, care au în proprietate sau care, după caz, pot folosi în baza unui drept legal vehicule înmatriculate în România, iar în cazul utilizatorilor străini, aceasta revine în exclusivitate conducătorului auto al vehiculului.

În ce privește critica formulată de petentă în sensul că fapta contravențională săvârșită constituie o contravenție continuă în sensul dispozițiilor art. 13 alin. 2 din OG 2/2001 potrivit căruia: contravenția este continuă în situația în care încălcarea obligației legale durează în timp, instanța reține că deși obligația legală prezumat încălcată *de a achita tariful de utilizare a drumurilor naționale* este de natură a dura în timp, obligația se impune numai utilizatorilor de vehicule care utilizează rețeaua publică a drumurilor naționale, contravenția prevăzută de art. 8 alin. 1 din OG 15/2002, însă, sancționează fapta **de a circula pe un drum național** fără a deține rovinietă valabilă, care este distinctă și nu poate avea formă continuă fiind consumată în momentul în care persoana a circulat pe un drum național fără a deține rovinietă valabilă.

Analizând procesul verbal de contravenție contestat, instanța reține sub un prim aspect că dispozițiile Convenției Europene a Drepturilor Omului, cât și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului fac parte integrantă din dreptul intern al României începând din anul 1994, Convenția fiind ratificată de România prin Legea 30/1994 *privind ratificarea Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a protocoalelor adiționale la această convenție*, în temeiul articolului 11 din Constituția României, iar în raport de dispozițiile art. 20 alin. 2 din Constituție, dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au

prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.

În cauză, instanța va da eficiență dispozițiilor art. 20 alin. 2 din Constituție, observând că legea internă română, *prin art. 34 din OG nr. 2/2001 și art. 1169 din Codul Civil, forma în vigoare la data constatării contravenției*, conține prevederi contrare și mai puțin favorabile față de reglementările europene privitoare la drepturile fundamentale ale omului. și interpretările Curții Europene a Drepturilor Omului.

Potrivit jurisprudenței CEDO, contravențiile sunt încadrate în sfera „acuzărilor în materie penală” la care se referă primul paragraf al articolului 6 CEDO. La această încadrare conduc două argumente: 1. norma juridică ce sancționează astfel de fapte are caracter general; 2. amenda (sancțiunea contravențională aplicabilă) urmărește un scop preventiv și represiv.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat în jurisprudența sa (*Cauza Maszini c. României, hotărârea din 21.09.2006*) că aceste criterii (care sunt alternative, iar nu cumulative) sunt suficiente pentru a demonstra că fapta are în sensul art. 6 din Convenție caracter penal.

Deopotrivă în cauza *Anghel c. României* paragr. 51. Curtea a reținut că în lumina criteriilor desprinse datorită jurisprudenței sale constante în domeniu (*Ezeh și Connors vs. Marea Britanie*, nr. 39665/98 și 40086/98), în pofida caracterului pecuniar al sancțiunii, valoarea scăzută a acesteia și natura civilă a legii care sancționează contravenția în discuție, procedura în cauză poate fi asimilată unei proceduri penale, 1. Deși Statelor le este permis să depenalizeze anumite infracțiuni și să le reprime mai degrabă pe căi contravenționale, decât pe cale penală, autorii contravențiilor nu trebuie să se confrunte cu o situație defavorabilă doar pentru că regimul juridic aplicabil diferă de cel aplicabil în materie penală (*Greco vs. România, nr. 75101/01, § 58, 30 noiembrie 2006*). În principiu, Convenția permite Statelor libertatea de a transforma în infracțiune de natură penală și de a îl trata ca atare, cu condiția respectării art. 6 al Convenției. (*Deweer vs. Belgia*, sentința din 27 februarie 1980).

2. În concluzie, Curtea este de părere că, dacă depenalizarea contravenției în sine nu crează probleme, nerespectarea garanțiilor fundamentale - printre care prezumția de nevinovăție - care protejează indivizii față de posibile abuzuri ale autorităților crează o problemă din punct de vedere al art. 6 al Convenției. Reiterând importanța, pe parcursul unei proceduri ce poate fi calificată ca „penală”, a unei asemenea garanții necesară pentru restabilirea echilibrului între autorii presupuși

vinovați și autoritățile însărcinate cu urmărirea și sancționarea lor, Curtea concluzionează că plângerea reclamantului nu a fost analizată în mod echitabil, conform art. 6 al Convenției.

54 În materie penală problematica administrării probelor trebuie examinată din perspectiva paragrafelor 2 și 3 din art. 6. Primul consacră principiul prezumției de nevinovăție și presupune, printre altele, ca membrii instanței să nu plece de la ideea preconcepută cum că inculpatul este vinovat de comiterea delictului atunci când își exercită meseria; demonstrarea vinovăției revine acuzării și îndoiala este în favoarea acuzatului. În plus, acuzarea este obligată să informeze inculpatul asupra acuzațiilor ce i se aduc pentru ca acesta să aibă posibilitatea de a-și pregăti și prezenta apărarea în consecință, și să prezinte suficiente dovezi pentru a demonstra vinovăția acestuia (*Barberà, Messegué și Jabardo vs. Espagne*, sentința din 6 decembrie 1988; *Bernard vs. France*, sentința din 23 aprilie 1998).

Ca o consecință a aplicării în cauză a dispozițiilor art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, instanța constată că prezentul litigiu trebuie să ofere și garanțiile procesuale recunoscute și garantate de acest articol. Pe cale de consecință, petentei îi sunt recunoscute și garanțiile specifice în materie penală.

Sub aspectul existenței celor două fapte imputate petentei, acelea de a circula da la data de 24.10.2010 cât și la data de 31.10.2010 pe DN 5 cu autoturismul având nr. de înmatriculare B 101 SIA fără a deține rovinietă valabilă instanța reține că acestea au fost recunoscute de petentă prin plângerea formulată și au fost dovedite de intimată prin imaginile foto detaliu conținând înregistrările în detaliu efectuate privind autovehiculul petentei, acestea fiind relevate de toate probele administrate în cauză.

Reținând însă aplicabilitatea în cauză a garanțiilor prevăzute de lege în materie penală, având în vedere că în cazul faptei contravenționale reținute în sarcina petentei cu cele două ocazii, sau astfel spus, aceeași faptă săvârșită de petentă la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții, acțiuni sau inacțiuni care prezintă fiecare în parte, conținutul aceleiași contravenții, instanța constată că este vorba de o faptă contravențională săvârșită în formă continuată – formă, care deși nereglementată în materie contravențională, ci numai în materie penală, prin dispozițiile art. 41 alin. 2 C.pen., se poate aplica și materiei contravenționale potrivit raționamentului “a fortiori” ce are la bază postulatul potrivit căruia *cine poate mai mult poate și mai puțin*.

Astfel, având în vedere că potrivit art. (7) din OG 15/2002 - *privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din*

*România: tariful de utilizare este structurat în funcție de durata de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România, astfel: o zi, 7 zile, 30 de zile 90 de zile ori 12 luni, coroborat cu dispozițiile din - art. (7¹) din același act normativ potrivit cu care prin excepție de la prevederile alin. (7), pentru autoturisme și pentru vehiculele de transport marfă cu masa totală maximă autorizată mai mică sau egală cu 3,5 tone, durata minimă pentru care se poate achita tariful de utilizare este de 7 zile, reținând că aceeași faptă contravențională săvârșită la diferite intervale de timp, a fost săvârșită în realizarea aceleiași rezoluții, acțiuni sau inacțiuni – *circularea pe un drum național fără achitarea tarifului de utilizare a drumurilor naționale* - care prezintă fiecare în parte, conținutul aceleiași contravenții, în intervalul de timp de 7 zile ce reprezintă durata minimă pentru care se poate achita tariful de utilizare pentru autoturismul deținut de petentă, se constată că faptele săvârșite de petentă la datele de 24.10.2010 și 31.10.2010 reprezintă o singură contravenție săvârșită în formă continuată, cu privire la care petenta a executat deja sancțiunile dispuse prin procesul verbal de contravenție seria R 11 nr. 0017688/18.03.2010, respectiv a achitat amenda contravențională cât și tariful de despăgubire stabilit potrivit art. 8 din OG 15/2002 pe perioada de 1 an, acuzația fiind deja definitivă prin necontestarea procesului verbal, instanța reține că petentei nu i se poate opune pentru aceeași faptă o nouă acuzație și sancțiune – cea dispusă prin procesul verbal de contravenție contestat în cauză emis pentru fapta din data de 31.10.2010 care, împreună cu cea anterioară constituie o singură contravenție în formă continuată, decât cu încălcarea dispozițiilor prevăzute de art. 4 din Protocolul 7 la CEDO privind *Dreptul de a nu fi pedepsit sau judecat de două ori pentru aceeași faptă*, asimilată potrivit jurisprudenței CEDO acuzației penale.*

Art. 4 din Protocolul 7 la CEDO privind *Dreptul de a nu fi pedepsit sau judecat de două ori*, potrivit căruia: nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit de două ori pentru aceeași infracțiune; a fost interpretat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauzele *Serguei Zolotoukhine c Roussie din 10 feb. 2009 și cauza Vilko Eskelinen c Finlandei din 19 aprilie 2007* a în sensul că noțiunea de *aceeași infracțiune* protejată sub diferite forme și prin diferite alte acte internaționale, se referă la aceleași fapte – reținându-se identitatea de fapte materiale fără a se reține în calitate de criteriu pertinent calificarea juridică a faptelor dată de normele juridice a statelor în cauză, statuând că textul trebuie înțeles în sensul că interzice urmărirea ori judecarea unei persoane pentru o a doua infracțiune în măsura în care are la origine fapte identice sau fapte care sunt în substanță aceleași.

S-a apreciat că aplicarea dispozițiilor art. 4 din Protocolul 7 la CEDO este prea restrictivă în privința drepturilor persoanei deoarece cel în cauză este urmărit pentru aceeași faptă, care având calificări diferite garanția consacrată de text riscă să fie diminuată. Astfel, în cauza *Serguei Zolotoukhine c Roussie din 10 feb. 2009* Curtea a constatat că reclamantul a fost condamnat mai întâi pentru fapte *perturbatorii minore*, în cadrul unei **proceduri administrative asimilate unei proceduri penale**, iar după ce aceasta a devenit definitivă împotriva sa au fost formulate acuzații penale, în cadrul unor proceduri penale propriu-zise ce se raportau la săvârșirea aceluiași acte perturbatoare, incriminate distinct de codul de procedură administrativă cât și de codul penal ale statului în cauză. Curtea a considerat că procedând astfel, autoritățile naționale au angajat împotriva reclamantului două proceduri penale pentru comiterea aceluiași fapte cu încălcarea principiului *non bis in idem* garantat prin dispozițiile art. 4 Protocolul 7 la CEDO.

Instanța europeană a considerat că termenul de infracțiune din art. 4 Protocolul 7 la CEDO nu justifică adeziunea la o interpretare restrictivă în special în lumina principiului consacrat în jurisprudența sa potrivit cu care Convenția trebuie interpretată prin raportare la condițiile actuale, astfel încât garanțiile sale să fie concrete și efective, nu teoretice și iluzorii, urmând a fi aplicate în lumina obiectului și scopului lor prin luarea în considerare a efectelor utile pentru cei cărora li se adresează.

În aceste condiții instanța reține că procesul-verbal, seria R 11 nr. 0029836/25.03.2010 contestat în cauză, sub aspectul legalității nu îndeplinește condițiile prevăzute de dispozițiile legale anterior citate și sancționează a doua oară aceeași faptă contravențională definitivă ale cărei sancțiuni au fost deja executate cu încălcarea principiului *non bis in idem* garantat prin dispozițiile art. 4 Protocolul 7 la CEDO, urmând ca pentru aceste motive de nelegalitate să se dispună anularea procesului verbal astfel emis, urmând ca instanța să ia act că în cauză nu au fost solicitate cheltuieli de judecată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Admite plângerea formulată de contestatoarea SCA PIPEREA ȘI ASOCIAȚII cu sediul în Mun. București sector 3 Splaiul Uniunii nr. 223, împotriva procesului-verbal de contravenție seria R 11 nr. 0029836/25.03.2011 încheiat de intimata

Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România, Centrul de Studii tehnice Rutiere și Informatică CESTRIN, în contradictoriu cu intimata Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România, Centrul de Studii tehnice Rutiere și Informatică CESTRIN cu sediul în Mun. București Sector 6 B-dul Iuliu Maniu nr. 401A.

Anulează procesul-verbal de contravenție seria R 11 nr. 0029836/25.03.2011 încheiat de intimata Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România, Centrul de Studii tehnice Rutiere și Informatică CESTRIN.

la act că în cauză nu s-au solicitat cheltuieli de judecată.

Definitivă. Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, azi, 09.11.2011.

PREȘEDINTE

GREFIER

Tehno.Red./ Jud. RDA/ 6 ex./09.11.2011.

